

Дејан М. Мировић*

БОСНА ПРОТИВ СРБИЈЕ И МЕЂУНАРОДНИ СУД ПРАВДЕ

Сажетак

Муслиманска влада у Сарајеву је 1993. године поднела тужбу против Савезне Републике Југославије пред Међународним судом правде. То је био најкомпликованији процес у историји тог суда. Први пут је једна држава тужена за геноцид. Саставни део Босне и Херцеговине, Република Српска је била против те тужбе. СРЈ је 1995. поднела контратужбу против БиХ. Међутим, СРЈ је после 2000. године одустала од континуитета са СФРЈ и чланства у статуту МСП, али и од контратужбе. Истовремено су вођени и слични спорови поводом тужби СРЈ против десет НАТО држава. Коначно, пресуда из 2007. године се није односила на Црну Гору и била је заснована на јурисдикцији МСП која се није признавала у случајевима СРЈ против десет НАТО држава.

*Кључне речи: Савезна Република Југославија, међународно јавно право, Међународни суд правде, НАТО, Босна и Херцеговина, *dolus specialis*.*

Грађански рат у Босни и Херцеговини 1992-1995. је био један од најсложенијих и најкомпликованијих сукоба у модерној историји. Током неколико година оружаних сукоба, ратовали су Срби против муслимана и Хрвата, муслимани против Хрвата, муслимани против муслимана.¹ Грађански

* доцент Правног факултета Универзитета у Приштини – Косовска Митровица.

1 Јелена Гускова, Историја југословенске кризе: (1990-2000), књига 1, ИГАМ, Београд, 2003, стр. 302-434. Више о овој теми Дијана Џонстон, Сулуди

рат је 1995. године прерастао у међународну војну агресију јер је НАТО напао положаје Републике Српске.² Такође, током рата је на страни муслиманске армије ратовало око 10.000 муџахедина из арапских држава.³ Рат је пратила и незабележена медијска пропаганда против једне стране. Срби су оптуживани да су извршили неколико десетина хиљада силовања, геноцид и да су основали концентрационе логоре.⁴ Број мртвих је увећаван неколико пута.⁵ Ситуацију је додатно компликовао и политички сукоб између власти у Београду и оних на Палама. Неколико међународних мировних планова је одбачено од стране власти босанских Срба на Палама упркос посредовању српских (чак и грчких) власти. Власти у Београду су веома нервозно и оштро реаговале на овакве одлуке. Уведене су у другој половини рата санкције босанским Србима. Такође, од маја 1992. године су од стране УН уведене и санкције Савезној Републици Југославији иако она није имала ниједног војника на територији БиХ (за разлику од Републике Хрватске).⁶ Крајем рата долази и до великих борби у Сребреници (формално заштићеној зони УН) које се завршавају победом српских снага. Муслиманске снаге на челу са Насером Орићем се након тога повлаче ка Тузли. Међутим, због дугогодишњих злочина које су Орићеве снаге вршиле над цивилима у српским селима у околини Сребренице,⁷ улазак српских снага у овај град прате и масовна стрељања заробљених муслиманских војника. Коначно, грађански рат се

крсташи: Југославија, НАТО обмане Запада, ИГАМ, Београд, 2005, стр. 238-242.

- 2 Смиља Аврамов, Миленко Крећа, Међународно јавно право, Службени гласник, Београд, 2008, стр. 602-606. Из поменуте дефиниције произилази да агресија не мора нужно бити извршена војним средствима. Ипак, у БиХ се радило о класичном примеру војне агресије јер је НАТО бомбардовао босанске Србе 1995. године.
- 3 Мирослав Тохол, Свети ратници и рат у Босни и Херцеговини, ИГАМ, Београд, 2001, стр. 56. У питању је изјава бившег америчког министра одбране Вилијема Перија.
- 4 Зоран Петровић, Избрисати српски вирус, Чигоја, Београд, 2002.
- 5 Ричард Холбрук, Пут у Дејтон, Дан Граф, Београд, 1998. већ у предговору помиње 300.000 убијених људи.
- 6 У теорији међународног јавног права се сматра да никада једној држави нису уведене тако свеобухватне санкције. Више о томе види код Смиља Аврамов, Миленко Крећа, Међународно јавно право, Службени гласник, Београд, 2008, стр. 116-120.
- 7 Александар Павић, Забрањена истина о Сребреници, Легенда, Чачак, 2007.

завршава у децембру 1995. Дејтонским споразумом након вишенедељних преговора у САД на којима су учествовале делегације СРЈ, Републике Српске, БиХ и Републике Хрватске (као и представници западних држава и Руске Федерације). Дејтонски споразум је формирао БиХ као државу подељену на два ентитета, Федерацију БиХ и Републику Српску. Такође, стране су се обавезале да ће сарађивати са новоустановљеним Међународним судом за бившу Југославију.

Судски спор од 1993-2000.

У претходно наведеном контексту сложеног грађанског рата, муслиманске власти 1993. подносе Захтев за покретање судског поступка против СР Југославије. Пре свега, Захтев је био заснован на Конвенцији о геноциду из 1948. Захтев се, у контексту међународног јавног права и међународног кривичног права, заснивао и на наводном кршењу од стране СРЈ Женевских конвенција из 1949. и Протокола из 1977. као и Хашких конвенција из 1907., Повеље УН из 1945. године и Универзалне декларације о људским правима из 1948. Муслиманска власт је тражила и да се укине ембарго на оружје и исплаћују репарације, као и да Београд престане да помаже својим сународницима у БиХ. Интересантно, захтев није поднео неки муслимански правник из Сарајева већ амерички професор Френсис Бојл. Годину дана касније је поднета и тужба против СРЈ, која је у суштини, била проширена и допуњена верзија Захтева за покретање судског поступка. У тим поднесцима Сарајева су се често наводили разни фалсификати попут оног да је у БиХ погинуло неколико стотина хиљада људи за само годину и по дана рата (250.000). Наводила су се и квазиисторијска "открића" (која су чак и у условима ратне пропаганде звучала неозбиљно), попут онога да је Илија Гарашанин био српски православни свештеник који је хтео својим Начертанијем да разори Отоманско царство, узорну мултитничку државу у којој су поштована људска права много пре Универзалне декларације УН.⁸ Власти у Сарајеву су

8 Стенограми, Србија пред Међународним судом правде, Књига 1, Филип Вишњић, Београд, 2007, стр. 13. (приредио др Радослав Стојановић). Проф. др. Радослав Стојановић је шеф правног тима СЦГ пред МСП. У књизи се налазе веродостојни записници са усмене расправе која је у случају БиХ против СРЈ одржана 2006. године. У другој књизи под истим насловом се

тражиле и да се СРЈ осуди за наводни геноцид на Косову, као и да се осуди (само њима познат) "геноцид" над Мађарима у Војводини и "геноцид" над муслиманима у СРЈ.

Да би објасниле контрадикцију између свог става да СРЈ није наследница СФРЈ и чланица УН док истовремено туже ту државу пред судом УН, власти из Сарајева су тврди-ле да је Скупштина СРЈ својом (иначе општом и апстрактном) декларацијом из 1992. године, наводно, преузела све уговоре бивше СФРЈ укључујући и Конвенцију о геноциду из 1948.

Ипак, МСП се у том периоду (1993.) задовољио само доношењем Привремених мера, тачније захтевом странама у поступку да спрече геноцид на територији БиХ. Али МСП у Привременим мерама отворено признаје и да није решен статус СРЈ у УН. Године 1996. МСП доноси Пресуду о прелиминарним приговорима у којој тврди да има јурисдикцију у спору БиХ против СРЈ, иако поново, признаје да није решено питање статуса СРЈ у УН.

У међувремену, СРЈ је поднела контратужбу против БиХ 1995. године. У контратужби се наводе докази о злочинима муцахедина/најамника или странаца који су били нелегални борци у босанском рату по међународном праву. Цитира се расистичка (и актуелна и релевантна у том тренутку за разлику од Начертанија Гарашанина) Исламска декларација Алије Изетбеговића. МСП је 1997. прихватио контраужбу. СРЈ је затим 1998. године поднела додатне анексе уз контраужбу. Такође, СРЈ је условила успостављање дипломатских односа са Сарајевом решавањем судског спора. У том контексту активне одбране СРЈ, српски члан председништва БиХ је именовано козаступника БиХ пред МСП. Он је затим писмом из 1999. године обавестио суд да БиХ одустаје од тужбе против СРЈ. Ипак, МСП је одбацио тај захтев.

налази пресуда МСП у том случају, објављена почетком 2007. године као и приложена издвојена мишљења судија из већа које је одлучивало у том случају. Проф. др Радосав Стојановић наводи да га је за заступника пред МСП именовано 2005. године тадашњи министар СЦГ Вук Драшковић. Пре њега је ту дужност обављао Тибор Варади. Стојановић у предговору и детаљно наводи зашто је ангажовао професора међународног права са Оксфорда Ијана Браунлија и париског адвоката Ксавије де Руа. Такође, наводи и да је козаступник био српски дипломата и правник Саша Обрадовић. Коначно, суд је поделио расправу у два круга, за излагање тужбе од 27. фебруара до 7. марта 2006. и од 8. до 16. марта 2006. године за излагање одбране. СЦГ је имала завршну реч од 2. маја до 9. маја 2006.

Судски спор од 2000-2006.

Након промене власти у Београду 2000 године, СРЈ покушава да се брани на другачији начин. Одустаје се од континуитета са СФРЈ већ у новембру 2000. Београд једнострано повлачи тужбу против БиХ 2001. године. Овај гест добре воље је пратило и успоставање дипломатских односа (и серија извињења највиших државних функционера из Београда). У Сарајеву је то очигледно доживљено као испољавање слабости и поступак против СРЈ се наставља (иако је и даље, део БиХ, Република Српска, била против тога). Затим СРЈ 2001. подноси захтев за ревизију Пресуде из 1996. године којом је утврђена јурисдикција МСП. Захтев за ревизију је заснован на чињеници да је СРЈ примљена у УН тек 2000. године и то као нова држава која се одрекла континуитета са СФРЈ. Тачније, 2000. године је СРЈ на основу молбе у којој се фактички одрекла континуитета са СФРЈ, примљена као нова чланица у УН.⁹ Дакле, из ове правне чињенице логично произилази да СРЈ није могла бити тужена од стране БиХ 1993. пред МСП јер у периоду од 1992-2000. није била чланица УН.

У истом периоду СРЈ подноси и Инцијативу да Суд *ex officio* преиспита своју јурисдикцију у процесу БиХ против СРЈ. Међутим, МСП одбија те аргументе и 2003. године дозвољава да се настави поступак против државе за коју је утврђено од стране СБ УН и Генералне скупштине да није била чланица УН у периоду на који се односи тужба (Инцијативу да Суд *ex officio* преиспита своју јурисдикцију над Југославијом МСП решава тек у пресуди 2007.).

Дакле, одбацујући Захтев за ревизију, МСП је фактички тврдио да учлањење СРЈ у УН 2000. године није нова чињеница (и да није ретроактивно деловала на разјашњење статуса СРЈ у УН у периоду 1992-2000). МСП је самоуверено тврдио да није важно да ли је СРЈ била чланица УН и сходно томе Статута МСП, већ је важно (и непромењиво као нека догма) оно шта је МСП одлучио 1996. године. Да би оправдао ове незобилне тврдње (или новоустановљени принцип по којем је МСП изнад одлука СБ УН и Генералне скупштине) МСП се позвао на општи правни принцип, *res judicata*.

9 Миленко Крећа, Међународно јавно право, Службени гласник, Београд, 2012, стр 150-151.

Да би правни скандал био још већи, МСП 2004. доноси одлуку да одбаци тужбе СРЈ против 10 НАТО држава. Оправдање је била чињеница да је после пријема СРЈ у УН 2000. године постало јасно да МСП није имао надлежност над СРЈ у периоду 1992-2000.

Године 2006. Црна Гора се одваја од Србије и та чињеница додатно компликује спор.¹⁰ После овакве правне “припреме” усмена расправа пред МСП се одржава 2006. године. БиХ именује Алжирца Ахенда Махиуа за ад хок судију, СРЈ професора Миленка Крећу. СРЈ позива 8 сведока, БиХ 3 сведока. Да би ситуација за Београд била још гора, српски тим на челу са професором Радетом Стојановићем често на неозбиљан и конфузан начин доказује своје тврдње. На пример, тврди се да је СФРЈ била мултиетничка земља у којој није било мржње, а “доказ” за то је био несметан долазак немачких туриста на летовање(?!). Такође, неозбиљно је било и сведочење српских политичара Драгољуба Мићуновића и Душана Михајловића (који је чак говорио о томе да је предводио младе извиђаче у Србији).

Ипак, највећа грешка је било позивање Мајкла Роуза, бившег команданта УНПРОФОР-а као кључног сведока одбране. Он је у свом сведочењу тврдио да су Срби починили највише ратних злочина, а у Сребреници и геноцид и зато је директно оптужио власти на Палама. Посредно је оптужио и земљу која га је позвала да сведочи за директну умешаност у рат у БиХ. Тачније, генерал из НАТО државе која је заједно са САД предводила бомбардовање Републике Српске 1995. и СРЈ 1999. године, изјавио је пред МСП следеће: “Војне снаге под командом генерала Младића су починиле највише ратних злочина и зверстава у том грађанском рату...”¹¹ Затим је говорио о наводном ангажовању ваздухопловства СРЈ у БиХ. Негов посредни “доказ” за то је била сахрана пилота у СРЈ: “Београд никада није ништа тврдио за бомбардере, али пилоти су били сахрањени-имали су војну сахрану, бар сам тако чуо-у Југославији”. Коначно, Роуз је закључио у маниру

10 Милош Кнежевић, *Изневјерена држава: Србија и Црна Гора у времену разлаза*, Институт за политичке студије, Београд, 2007.

11 *Стенограми Србија пред Међународним судом правде*, књига 2, Филип Вишњић, Београд, 2007, стр. 403-423, (приредио др Радослав Стојановић).

најбољег сведока оптужбе: “Режим са Пала је почино геноцид”.

Овакав потез (позивање британског генерала) је посебно несхватљив ако се зна да је цивилни представник/саветник УН у БиХ (надређен Роузу) за време рата био из Русије (Виктор Андрејејев). Он би сигурно дао истинитији исказ од генерала Роуза. Међутим српска одбрана га није позвала да сведочи пред МСП и тешко је објаснити такву стратегију. После оваког саморазарајућег позивања генерала Роуза за кључног сведока одбране, нису много вредели ни правни аргументи Саше Обрадовића и Наташе Фоно-Ивановић, експерата одбране који су прецизно доказивали да не може бити речи о геноциду. Они су изнели да намера босанских Срба али и других страна у рату није била уништење других етничких група већ разграничење и стварање сопствених држава. Изнели су и чињеницу да чак и МКСЈ није утврдио посебну намеру неопходну за геноцид, *dolus specialis*. Такође, они су оспорили, позивајући се на тумачење Комисије за међународно право УН, прешироко тумачење босанске стране да је уништавање културних и верских објеката и премештање становништва геноцид. Истицали су у том контексту и разлику између индивидуалних злочина, злочина против човечености, ратних злочина са једне стране, и геноцида са друге стране (као злочина над злочинима) за који је неоподан *dolus specialis* ради уништења заштићене групе. У контексту доказивања да није било *dolus specialis-a*, наведени су докази о лечењу 13.500 муслимана и Хрвата 1993. у болницама у Бања Луци, о сарадњи са Фикретом Абдићем и слично. Коначно, одбрана је поставила и питање ако је постојало код босанских Срба *dolus specialis*, зашто геноцид није извршен у Жепи, другој заштићеној енклави у том подручју која је пала у руке ВРС у истом периоду кад и Сребреница?¹²

Пресуда 2007.

12 Исто, стр. 695.

На основу сведока “одбране” као што је био британски генерал Роуз и позивања на пресуду Међународног кривичног суда за бившу Југославију у случају Радисава Крстића (у којој није утврђен *dolus specialis* Крстића већ само његово обезбеђивање аутобуса за евакуацију људи из Сребренице и наводно учествовање у такозваном удруженом злочиначком подухвату)¹³ МСП је СРЈ прогласио кривом зато што није спречила геноцид у Сребреници.

Пресуда у спору Босна против Србије је донета 26. фебруара 2007. године. На око 160 страница МСП је већином гласова донео следеће заљкучке.¹⁴ Одбацивање надлежности МСП у споровима СРЈ против десет НАТО држава (зато што СРЈ није била чланица УН током деведесетих) важи само за те процесе и не може се применити на случај тужбе БиХ против СРЈ. Србија је наследила континуитет СЦГ али није од СФРЈ. Из ове контрадикције се изводи нова још нелогичнија. На Црну Гору се не односи пресуда МСП иако је она 1993. такође тужена од стране БиХ.

Из пресуде произилази и да је МСП сам себи дао право да суди о геноциду иако то никада пре није био случај у пракси овог суда. Повлачење контратужбе од стране СРЈ је учинило ирелеватним и питање 10.000 муџахедина у Босни. Када се ради о питању доказивања, најважније је оно што су изнели сведоци одбране (као што је наравно, Мајкл Роуз).

Када се ради о Сребреници, релевантно је и оно што је МКСЈ утврдио у случају Крстић, сматра МСП. Упркос томе, што је чак и МКСЈ утврдио да је 10.000 до 15.000 муслиманских бораца покушало пробој ка Тузли (дакле, почињен је злочин над њима, ратним заробљеницима, али то спада под Женевску конвенцију из 1949. а не Конвенцију о геноциду 1948.)¹⁵ Занемарено је и оно што је пред МСП изнео Владимир Милићевић, официр МУП Србије који је изнео доказе да је на територију Србије (Бајину Башту) без икаквих проблема пребегло око 450 бораца бригаде из Жепе. Ти војници су

13 Види пресуду Крстићу на званичном сајту МКСЈ <http://www.icty.org/>

14 Стенограми Србија пред Међународним судом правде, књига 2, Филип Вишњић, Београд, 2007, стр. 17-185 (приредио др Радослав Стојановић). Пресуда МСП према српском тексту.

15 Миленко Крећа, Међународно јавно право, Службени гласник, Београд, 2012, стр. 792-821. О Женевској конвенцији и ратним правилима.

збирнути и дозвољно им је да касније оду у западну Европу.¹⁶ МСП није узела у обзир чак ни признање (донето у сагласности са тужилаштвом) Биљане Плавшић пред МКСЈ у којем она негира постојање геноцидне намере или плана руководства Републике Српске.

МСП већином гласова износи и да нема територијалног органичења за кривицу СРЈ када се ради о геноциду. Или, СРЈ иако није учествовала у рату у БиХ, може бити крива за геноцид у тој држави (?!). МСП се позива и на друге пресуде пред МКСЈ, чак и на оптужнице у случајевима у којим није донесена чак ни првостепена пресуда, као што је предмет Милошевић или Младић. МСП преузима од МКСЈ и некакву формулацију “опште контроле” Београда над снагама босанских Срба, иако се таква дефиниција не примењује у међународном јавном праву. То је очигледно била последица чињенице да МСП не може да утврди “потпуну зависност” или “ефективну контролу” што се и признаје у пресуди. Коначно, пошто МСП не може да утврди да је СРЈ подстицала наводни геноцид у Сребреници, судско веће се одлучује да осуди Београд “због непоштовања обавезе спречавања геноцида”. Основни “докази” за осуду су разговор (без сведока) Весли Кларк – Милошевић у Дејтону, тј. верзија америчког генерала коју нико осим њега не може да потврди. Други “доказ” за наводну кривицу СРЈ је изјава министра иностраних послова Вука Драшковића из 2005. године.¹⁷

Против овакве пресуде су гласали само руски судија Скотников, словачки Томка и ад хок судија из Србије Крећа. Руски судија је у свом издвојеном мишљењу истакао да је више него контрадикторно тврдити да надлежност МСП није постојала у случајевима СРЈ против 10 држава а јесте у случају БиХ против СРЈ.¹⁸ Такође, Скотников сматра да је МСП изградио “паралелну реалност” и посебно истиче да пресуда МКСЈ у случају Крстић није у складу са Конвенцијом о геноциду јер код Крстића није утврђена геноцидна намера или *dolus specialis*

16 Стенограми Србија пред Међународним судом правде, књига 1, Филип Вишњић, Београд, 2007, стр. 459. (приредио др Радослав Стојановић).

17 Стенограми Србија пред Међународним судом правде, књига 2, Филип Вишњић, Београд, 2007, стр. 166-185. (приредио др Радослав Стојановић).

18 Исто, стр. 287-299.

Дакле, може се закључити да се српска одбрана и држава очигледно нису снашли у овом унікалном процесу. Они су после 2000. године повукли контратужбу против БиХ а да ништа заузврат нису добили. Њихов главни сведок одбране британски генерал Мајкл Роуз је најтеже оптужио управо земљу која га је позвала да сведочи. Такође, српски министар иностраних послова је током 2005. давао изјаве које су биле један од основа за део пресуде против Србије. Исто тако, МСП се упадљиво позивао на више него проблематичне пресуде и рад Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију. Тај манир српска одбрана није смела (или хтела) да критикује. Посебно је то ћутање било очигледно када се радило о пресуди у случају Крстић. Српска одбрана није то покушала озбиљно да оспори иако је руски судија пред МСП Скотников упозорио у издвојеном мишљењу да је МКСЈ прешироко и неправилно тумачио Конвенцију о геноциду у случају Крстић и да је МСП у случају Босна против Србије створило "паралелну реалност". Зато се може тврдити да је пресуда у случају Босна против Србије била политички мотивисана.

Литература

- Аврамов, Смиља, Крећа, Миленко, *Међународно јавно право*, Правни факултет, Београд, 2008.
- Гускова, Јелена, *Историја југословенске кризе 1990-2000*, први део, ИГАМ, Београд, 2003.
- Гускова, Јелена, *Историја југословенске кризе 1990-2000*, други део, ИГАМ, Београд, 2003.
- Кнежевић, Милош, *Изневерена држава: Србија и Црна Гора у времену разлаза*, Институт за политичке студије, Београд, 2007.
- Костић, Славиша, *Међународни односи и међународно право*, Школска књига, Загреб, 1966.
- Кривокапић, Борис, *Енциклопедијски речник међународног права и међународних односа*, Службени гласник, Београд, 2010.
- Тохољ, Мирослав, *Свети ратници и рат у Босни и Хецеговини*, ИГАМ, Београд, 2001.

Павић, Александар, *Забрањена истина о Сребреници* Легенда, Чачак, 2007.

Холбрук, Ричард, *Пут у Дејтон*, Дан Граф, Београд, 1998.

Стенограми *Србија пред Међународним судом правде*, књига 1, Филип Вишњић, Београд, 2007. (приредио др Радослав Стојановић).

Стенограми *Србија пред Међународним судом правде*, књига 2, Филип Вишњић, Београд, 2007. (приредио др Радослав Стојановић).

Dejan Mirovic

*BOSNIA AGAINST SERBIA
AND INTERNATIONAL COURT OF JUSTICE*

Resume

Civil war in Bosnia and Herzegovina from 1992 to 1995. is one of the most complex and the most complicated in history. During the years of conflict, war with the Serbs against Muslims and Croats, Muslims against Croats, Muslims against Muslims. The civil war in 1995. grew into an international military aggression as NATO attacked the positions of the Republic of Srpska. Equally complex and unique was the process before the International Court of Justice regarding the lawsuit filed against the FRY. Specifically, in the second year of the war (1993). Muslim government in Sarajevo has filed a lawsuit against the Federal Republic of Yugoslavia before the International Court of Justice. It was the most complicated process in the history of the court. The first time one state sued for genocide. Part of Bosnia and Herzegovina, the Republic of Serbian was against this lawsuit. FRY filed a countersuit against Bosnia and Herzegovina. FRY 2000. dropped from the continuity of the membership of the SFRY and the Statute of the ICJ and also from the countersuit against Bosnia and Herzegovina. At the same time court continued disputes and lawsuits regarding Yugoslavia against ten NATO countries and Croatia against Yugoslavia. Judgment in 2007. was not related to Montenegro and it was based on the competence of ICJ that was not recognized in the cases of Yugoslavia against ten NATO countri-

es. Serbian defense and the state hadn't find the good way to work in this process after year 2000. They pulled a countersuit against BiH and that they did not get anything in return, main defense witness British General Michael Rose claimed that the Srebrenica was genocide and the Serbian Minister of Foreign Affairs during the 2005th made statements that were a part of the basis for the judgment against Serbia. Also, ICJs are strikingly called for more than a problematic judgment and work of the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia. It was especially obvious that reference to the more than problematic judgment in the Krstic case. In the process the Serbian army general convicted of genocide regardless the fact that there was no court proven facts that established genocidal intent. Serbian defense didn't try to dispute that, although the Russian judge at the ICJ Skotnikov warned in his dissenting opinion that the ICTY is overly broad and improperly interpreted Convention of genocide in the Krstic case.

Keywords: Federal Republic of Yugoslavia, public international law, the International Court of Justice, NATO, Bosnia and Herzegovina, dolus specialis.

Овај рад је примљен 5. јануара 2015. године а прихваћен за штампу на састанку редакције 28. априла 2015. године.